

**ПЕРЛАТА,
КОЯТО СЕ ОСВОБОДИ ОТ ЧЕРУПКАТА СИ**

THE PEARL THAT BROKE ITS SHELL

Copyright © 2014 by Nadia Hashimi

© Елика Рафи, *превод от английски*

© Дамян Дамянов, *художник на корица*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5425-8

Надя Хашими

ПЕРЛАТА,
КОЯТО СЕ
ОСВОБОДИ ОТ
ЧЕРУПКАТА СИ

Превод от английски Елика Рафи

*Морската вода умолява перлата
да разчупи своята черупка.*

ИЗ ЕКСТАТИЧНАТА ПОЕМА
„ИМА ЕДНА ЦЕЛУВКА,
ЗА КОЯТО ВСИЧКИ КОПНЕЕМ“
От Джалал ад-Дин Мухаммад Руми,
ПЕРСИЙСКИ ПОЕТ, XIII ВЕК

Първа глава

РАХИМА

Входната ни врата – яркозелена, метална, с ръждиви ръбове. Шалà стоеше отпред. Изви врат. В мига, в който свихме зад ъгъла, с Паруин доловихме облекчението в очите ѝ. Не биваше да закъсняваме отново.

Паруин ме стрелна с поглед. Избрахме онази, забързаната походка. Ако се затичахме, щяхме да привлечем прекалено нежелано внимание, затова правехме каквото ни беше по силите. Гумените подметки пошляпваха по пътя и вдигаха облаци прах. Подгъвите на полите бръскаха глезените ни. Пребрадката залепна от избили-те по челото ми капки пот. Допускам, че и с Паруин беше същото, понеже кърпата ѝ не помръдваше.

Проклети да са. Те бяха виновни. Онези момчета с безочливо ухилени лица и парцаливи панталони! Не за първи път ставаха причина да закъснеем.

Притичвахме покрай вратите. Синьо, мораво, виненочервено. Цветни петна върху платно от глина. Шалà нетърпеливо ни по-маха.

– Побързайте! – трескаво изсъска тя.

Последвахме я през входната врата. Едва си поемахме дъх. Металът издрънча върху рамката на вратата.

– Паруин! Защо го направи?

– Съжалявам, съжалявам! Откъде да зная, че ще вдигне толкова шум.

Шалà изви очи, същото направих и аз. Паруин винаги оставяше вратата да се затръшне.

– Къде закъсняхте? Не минахте ли по улицата зад пекарната?

– Не можахме, Шалà. Той стоеше точно там!

Бяхме описали широк кръг около пазара, за да избегнем пекарната, където се мотаеха момчетата с присвити рамене и дебнещи очи, впити в селото – истинска джунгла от каки.

Като оставим отборните игри на футбол по улицата, да гледат момичетата беше основният спорт за момчетата. Висяха наоколо и ни причакваха да излезем от класните стаи. Напусна ли очертанята на училищния двор, момчето се стрелваше между колите и пешеходците и тръгваше след обекта на своето внимание – нищо неподозиращото момиче. Проследяваше го и така затвърждаваше претенциите си. „Това е моето момиче – говореше жестът му. – Няма място за друга сянка.“ Днес дванайсетгодишната ми сестра Шалà беше магнит за нежелания интерес.

В очите на момчетата подобно поведение беше израз на ласкателство. Момичето обаче се плашеше, понеже хората са склонни да приемат, че търси ухажори. А момчетата нямаха кой знае какъв избор за развлечения.

– Шалà, къде е Рохилà? – прошепнах аз. Промъкнахме се крадешком към дъното на къщата. Сърцето ми лудо биеше.

– Занесе храна на съседите. Майка-джан* им приготви патладжани. Май че някой умрял.

– Умрял? – Стомахът ми се сви. Отново пренесох вниманието си върху Шалà. Следвах я по петите.

– Къде е майка-джан? – запита Паруин с пресипнал от вълнение глас.

– Приспива бебето – отвърна Шалà и се извърна към нас. – А вие гледайте да не вдигате толкова шум, защото иначе ще разбере, че се прибирате едва сега.

С Паруин замръзнахме. Лицето ѝ помръкна при вида на разширените ни очи. Извърна се и съзря майка-джан зад себе си. Излязла беше от задната врата и стоеше наред тесния калдъръмен двор зад къщата.

– Майка ви е съвсем наясно точно кога се прибирате, момичета; съвсем наясно е и на какво ви учи по-голямата ви сестра. – Кръстосаните ръце издаваха яда ѝ.

Шалà засрамено увеси глава. С Паруин се опитвахме да избегнем погледа на майка-джан.

– Къде бяхте?

* Джан – мило обръщение към близки и любими хора в знак на привързаност, а също и като израз на уважение. При много обстоятелства въздържанието от неговата употреба се приема за проява на грубост. – Б. пр.

Ама колко ми се искаше да ѝ кажа истината само!

Едно момче, момче с късмет, понеже имаше колело, проследи Шалà, подмина ни, а после закръжи напред-назад. Шалà не му обърна никакво внимание. Когато ѝ прошепнах, че я гледа, тя изшътка да замълча, сякаш думите ми щяха да сбъднат казаното. При третия кръг момчето мина съвсем близо.

Описа примка и се насочи към нас. Засили се по мръсната улица, но като ни наближи – забави. Шалà вървеше със сведен поглед и се опитваше да изглежда ядосана.

– Паруин, внимавай!

Преди да успее да я изтласкам от пътя, предната гума се заби в една метална кофа на улицата, кривна вляво-вдясно и свърна, за да избегне някакво бездомно куче. Колелото буквално връхлетя върху ни. С високо извити вежди и отворена уста, момчето се мъчеше да запази равновесие. Помете Паруин и се стовари върху стъпалата на магазина за билки и сухи плодове.

– Божичко – възкликна Паруин с висок, замаян глас. – Виж го! Премаза си крака!

– Мислиш ли, че е ранен? – запита Шалà. Стоеше, притиснала устни с ръка, сякаш никога не беше виждала толкова трагична гледка.

– Паруин, полата ти! – Преместих поглед от угриженото лице на Шалà към раздрания подгъв на Паруин. Накъсаните жици на спиците бяха закачили роклята ѝ.

Новата ѝ училищна униформа! Паруин се разхлипа. Знаехме, че ако майка-джан кажеше на татко-джан, наместо да ходим на училище, щяхме да си стоим къщи. И преди се беше случвало.

– Защо всеки път, като ви запитам нещо, си гълтате езиците? Няма ли какво да кажете в своя защита? Прибирате се късно и видът ви е такъв, сякаш сте гонили кучета по улицата!

Неведнъж Шалà беше говорила от името на всички ни, но сега изглеждаше ядосана. Както винаги, Паруин беше кълбо от нерви и не я свърташе на едно място. Чух гласа си, преди да осъзная какво казвам.

– Майко-джан, ние не сме виновни! Там имаше едно момче на велосипед, не му обръщаме внимание, но той продължи да

обикаля около нас, а аз даже му креснах. Рекох му, че е идиот, ако не знае пътя за дома си.

Паруин неволно се изкиска. Майка-джан я стрелна с поглед.

– Да не би да те е доближил?

– Не, майко-джан. Беше на метри зад нас, искам да кажа.

Нищо не рече.

Майка-джан въздъхна и вдигна ръце към слепоочията си.

– Хубаво. Влизайте и се захващайте с домашните. Ще видим какво мисли баща ви по този въпрос.

– Ама ще му кажете ли, майко-джан? – изпищях аз.

– Разбира се, че ще му кажа – отвърна тя и ме перна по гърба, докато минавах покрай нея, за да вляза въщи. – Не сме навикнали да имаме тайни от баща ви!

Драстехме с моливите в тетрадките си и шепнешком се питахме как ли ще реагира татко-джан, като се прибере у дома. Паруин имаше план.

– Трябва, мисля, да кажем на татко-джан, че учителите знаят за тези момчета и че са им дали да се разберат, затова повече няма да ни безпокоят – енергично рече тя.

– Паруин, каква полза? Какво ще стане, когато майка-джан попита ханъм Бехдури?

Шалà, гласът на здравия разум.

– Ами тогава ще му кажем, че момчето се е извинило и е обещало повече да не ни притеснява. Или че ще намерим друг път до училище.

– Хубаво, Паруин. Ти му кажи. На мен така и така вече ми е опротивяло да говоря от името на всички ви.

– Паруин няма да каже нищо. Тя говори само когато никоой не слуша – рекох аз.

– Много смешно, Рахимà. Голяма куражлийка си, няма що! Ама дай да те видим докъде ще ти стигне смелостта, когато татко-джан се прибере – нацупи се Паруин.

От само себе си се разбираше, че аз, деветгодишната, не бях особено храбра, ако се наложеше да се изправя лице в лице с татко-джан. Държах мислите си заключени зад стиснати устни, а това не оставаше незабелязано. В крайна сметка татко-джан пак реши да ни спре от училище.

Молехме и настоявахме пред него за позволение да се върнем в класната стая. Една от учителките на Паруин, приятелка от детинство на майка-джан, дори дойде у дома и се опита да вразуми родителите ни. Досега татко-джан винаги омекваше, обаче този път беше различно. Искаше да ходим на училище, но не знаеше как да обезпечи сигурността ни. Как щяха да изглеждат в очите на хората дъщерите му, щом всички виждаха, че местните момчета тичат след тях? Ужасно.

– Ако имах син, такова нещо никога нямаше да се случи! Дявол да го вземе! Защо къщата ни е пълна с момичета! Не едно, не две – цели пет! – щеше да изкрещи той, а майка-джан щеше да се залиса с късна работа с превити от тежестта на разочарованието рамене.

В последно време не беше в настроение. Майка-джан ни казваше да си затваряме устата и да бъдем почтителни. Спомена, че на татко-джан са му се случили много лоши неща и това го е направило сприхав. Каза, че ако се държим благовъзпитано, той ще се съвземе съвсем скоро. Обаче ние все по-трудно си спомняхме кога татко-джан не е бил сприхав и не е крещял.

Понеже си стояхме у дома, на мен ми възложиха допълнителната задача да пазарувам от бакалницата. На по-възрастните ми сестри им беше забранено да излизат, понеже бяха големи и лесно щяха да привлекат внимание. За момента поне аз бях невидима за момчетата и не представлявах никаква опасност.

През ден натъквах няколко банкноти от майка-джан в кесията, която беше пришила към джоба на роклята ми – да си нямам оправдание, ако ги изгубя. Избирах лъкатушни тесни улички и изминавах пътя до любимия ми пазар за трийсет минути. Около сергиите гъмжеше от народ. Жените изглеждаха по-различно от преди няколко години. Някои носеха сини чадори, други – поли до земята и семпли пребрадки на главата. Мъжете се обличаха досущ като баща ми – дълги туники и широки панталони в бозави като пейзажа наоколо цветове. Шапките на малките момчета бяха богато украсени с кръгли огледалца и златни ширити. Докато пристигнеш, обувките ми пак се напрашваха и аз се виждах принудена да използвам носната си кърпичка като филтър срещу облаците пепел, които стотиците коли оставяха след себе си. Сякаш оцветеният в таки пейзаж се разтваряше във въздуха на селото.

Нямаше и две седмици, откакто ни спряха от училище, и собствениците на магазините вече ме познаваха. Деветгодишните момичета, които обикаляха решително дюкяните, не бяха много. И понеже знаех как родителите ми се пазарят, мислех си, че и аз мога като тях. Опъвах се на пекаря, дето се опитваше да ми вземе двойно повече, отколкото на майка ми. Бакалинът ме уверяваше, че брашното е внос и заради това е с надценка. Препирах се и с него. Ясно подчертавах, че мога също толкова лесно да взема това специално брашно от ага Мируаис по-надолу в квартала, и посрещах с присмех неговата цена. Той скърцаше със зъби, слагаше брашното в торбата при останалите продукти и мърмореше под нос думи, неподобаващи за слуха на едно дете.

Майка-джан беше довольна, че ѝ помагам с пазаруването. Ситарà правеше първите си стъпки и не ѝ даваше време да диша. Майка-джан караше Паруин да наглежда Ситарà, докато двете с Шалà вършеха домакинската работа, чистеха прахта, метяха и приготвяха вечерята. Следобедите майка-джан ни караше да седнем с книгите и тетрадките и да си напишем назначените от нея домашни.

За Шалà дните се нижеха дълги и изнурителни. Копнееше да види приятелите си и да поговори с учителите. Интуицията и интелектът бяха силните ѝ страни. Не беше първа, но неизменно очароваше преподавателите и те я числяха към звездите в класа. Външно не блестеше с нищо, но полагаше особени грижи за вида си. Всяка вечер разресваше косата си поне по пет минути, понеже някой ѝ беше казал, че така къдриците ѝ ще израснат по-дълги. Другите биха окачествили лицето ѝ по-скоро като приятно, но не и красиво или запомнящо се. Характерът ѝ обаче я караше да сияе. Хората я поглеждаха и не можеха да не се усмихнат. Учитава и благовъзпитана, тя беше любимка в училище. Гледаше те по онзи си неин начин и те караше да се чувстваш значим. В присъствие на семейството и приятелите Шалà беше повод за гордост за майка-джан, понеже говореше зряло и разпитваше за всекиго от семейството.

– Как е милата Фарзане? От толкова време не съм я виждала! Моля ви, предайте ѝ, че съм питала за нея – казваше тя. Бабите ки-

маха одобрително и превъзнасяха майка-джан, задето е отгледала такава благовъзпитано момиче.

Нещата с Паруин стояха другояче. Тя беше изумителна. Очите ѝ не бяха с мътнокафяв цвят като нашите, а лешниково-сиви и те караха да забравиш какво си искал да кажеш. Непокорни къдрици обрамчваха лицето ѝ. Несъмнено Паруин беше най-привлекателното момиче в цялото наше многолюдно семейство.

Обаче изобщо не умееше да общува. Ако приятелките на майка-джан наминаха, Паруин се свиваше в ъгъла и се заемаше да сгъва и разгъва някоя покривка за маса. А ако успееше да се измъкне, преди гостите да влязат в стаята – още по-добре. Нищо друго не ѝ носеше повече облекчение от шанса да си спести обезателните три целувки при поздрава. Отговаряше лаконично и трескаво търсеше с поглед как да се отскубне по най-бързия начин.

– Паруин, моля те! Леля ти, халà* Лайломà, те пита нещо. Би ли се обърнала, ако обичаш? Не е наложително да поливаш цветята точно сега!

Паруин компенсираше неумението да общува с артистичността си. Беше истински виртуоз с молива и листа хартия. В ръцете ѝ графитът се превръщаше във визуална енергия. Сбръчкано лице, ранено куче, къща, дотолкова разнебитена, че нищо не би било в състояние да я възстанови. Имаше талант. Дарена беше с вещината да показва онова, което не виждаш, макар очите ѝ да се спираха върху същите гледки като твоите. Умееше за минути да нахвърли шедьовър, но миенето на чинии ѝ отнемаше часове.

– Паруин не е от този свят – казваше майка-джан. – Тя е едно много различно момиче.

– И каква полза? И тя ще трябва да оцелява и да си проправя път в живота – натъртваше татко-джан, макар да харесваше рисунките ѝ и да държеше до леглото си цяла купчина, за да ги прехвърля от време на време.

И още един проблем – Паруин се беше родила с болна става. Някой казал на майка-джан, че сигурно е лежала твърде много на една страна по време на бременността. От мига, в който Паруин започнала да пълзи, станало очевидно, че нещо не е наред. Отне-ло ѝ повече време да се научи да върви и до ден днешен куцаше.

* Халà – леля. – Б. пр.

Татко-джан я завел на лекар, когато била на пет или шест години, но му казали, че е прекалено късно.

А ето ме и мен. Аз не се разстроих колкото останалите, че ни спряха от училище. Предполагам, защото това ми даваше възможност да скитам сама, без двете ми по-големи сестри да ми се карат или пък да настояват да им подавам ръка, когато пресичаме улицата. Най-последно! Можех да се похваля с повече свобода от тях!

Майка-джан се нуждаеше от помощ за различни дребни поръчки, а напоследък беше невъзможно да се разчита на татко-джан за каквото и да е. Помолеше ли го да донесе нещо от пазара на път за къщи, той неизбежно забравяше, а после я проклинаше за празния долап. Ако пък отидеше на пазар сама, съвсем побесняваше. От време на време майка-джан молеше съседите да ѝ вземат едно или друго, но гледаше да не прекалява, понеже знаеше, че те вече шушукат по повод странната привичка на татко-джан да кръстосва нагоре-надолу тясната уличка пред нас и да размахва ръце като обезумял, докато разяснява нещо на птиците. Поведението му изглеждаше чудато и на двете със сестра ми, но майка-джан каза, че нашият татко трябвало да взема някакво специално лекарство и заради това се случвало да се държи необичайно.

У дома не можех да се сдържа и да не говоря за приключението си навън, в света. Шалà се притесняваше повече от Паруин, на която освен моливи и хартия друго не ѝ трябваше.

– Ще гледам утре да взема малко печен нахут от пазара. Имам дребни. Ако искаш, мога да ти донеса, Шалà.

Шалà въздишаше и прехвърляше Ситарà от единия си крак на другия. Приличаше на млада, изгубила търпение майка.

– Остави. Не искам. Просто върви и довърши домакинската работа, Рахимà. Ако питаш мен, ти само се размотаваш там. И изобщо не бързаш да се прибереш, пак ако питаш мен.

– Не се размотавам. Аз излизам и изпълнявам поръчките на майка-джан. Както и да е, ще си говорим по-късно.

Гледах да не давам на сестрите си поводи за прекалена завист. По-скоро ликувах заради новата си привилегия да излизам и да се прибирам, да се скитам из магазините без техния надзор. Ако бях малко по-тактична, бих намерила друг начин да се изразя. Мисля си обаче, че голямата ми уста привлече вниманието на леля

Шаймà, на халà Шаймà. Но може пък зад несъобразителността ми да е стояла и друга, по-висока цел.

Халà Шаймà беше сестра на майка ми – по-голямата ѝ сестра. Майка-джан я чувстваше по-близка от всекиго другото в семейството и затова често я виждахме. Ако не бяхме отраснали около нея, видът ѝ сигурно би ни се сторил плащещ. Халà Шаймà беше родена с гърбица. Гръбнакът ѝ шаваше като змия. Макар дядо и баба да се надявали да ѝ намерят жених, преди недъгът ѝ да стане прекалено очебиен, тя неизбежно бивала пренебрегната. По едно или друго време някое семейство идвало да попита за майка ми или за леля Зиба, халà Зиба, най-малката сестра, но никой не искал халà Шаймà с нейната гърбица и повдигнатото ѝ рамо.

Тя отрано разбрала, че не хваща око, и решила да не се главоболи излишно с външността си. Оставяше веждите си обрасли, не обръщаше внимание на редките косъмчета по брадичката си и ден след ден носеше едни и същи безформени дрехи.

Затова пък насочваше цялата своя енергия към племенниците си, а когато баба и дядо остаряха – грижеше се и за тях. Халà Шаймà наглеждаше всичко – държеше да се увери, че се справяме добре в училище, че сме облечени за зимата и че в главите ни не са се навъдили въшки. Тя беше предпазната мрежа за онова, което родителите ни евентуално не биха съумели да сторят за нас, и сред малцината, на които им се удаваше да понесат присъствието на татко-джан.

За да разбере човек халà Шаймà обаче, трябваше да я познава. Искам да кажа, истински да я усеща. Ако не виждахте, че таи в сърцето си най-добри намерения, навярно бихте били отблъснати от липсата ѝ на чувство за хумор, от острия ѝ език или от подозрително присвитите ѝ очи, когато ви изслушва. Ако обаче ви беше известно как на нея са ѝ говорили през целия ѝ живот – и чуждите хора, и семейството – нямаше да се изненадате.

С нас, момичетата, тя беше добра и винаги идваше с пълни с бонбони джобове. Татко-джан хапливо подхвърляше, че джобовете са единственото сладко нещо у халà Шаймà. Със сестрите ми се стараехме да се покажем безразлични, но всъщност винаги се ослуствахме за шумоленето на обвивките. Когато пристигна днес,

аз тъкмо се бях прибрала от пазара и разполагах с много време да се възползвам от своя дял от сладките.

– Шаймà, Бог ми е свидетел, ти глезиш момичетата! Откъде шоколадови бонбони в наше време! Такова нещо не може да е евтино!

– Не се бъркай в неща, дето не са твоя работа – изстреля скъпата ни леля в отговор. Друга привичка на халà Шаймà. Навикнали бяхме на старите афганистански пословици, без които тя сякаш не можеше да изрази мислите си. Те правеха разговорите с нея лъкатушни като гръбнака ѝ. – Гледай си къщната работа и остави момичетата да си пишат домашните.

– Готови сме с домашните, халà Шаймà – рече Шалà. – Цяла сутрин само това правим.

– Цяла сутрин? Не ходихте ли на училище днес? – изви вежди леля и между тях се изписа дълбока бръчка.

– Не, халà Шаймà. Ние вече не ходим на училище – отвърна Шалà с невинни кръгли очи и с пълното съзнание, че предава майка-джан на кладата.

– Какво искаш да кажеш? Райсà! Защо момичетата не са на училище?

– Наложил се отново да ги спрем – неохотно вдигна глава от чайника скъпата ни майка.

– За Бога, и каква е абсурдната причина, която този път си измислихте, за да ги държите настрана от уроците им? Да не би някое куче да ги е залаяло на улицата?

– Не, Шаймà. Не мислиш ли, че и аз бих искала да ходят на училище? Обаче те се забъркват във всякакви глупости. Знаеш ги момчетата. Е, на баща им не му допада да скитат по улиците, а съседските момчета да ги задирят. Наистина не го виня. Сама си наясно, няма и година, откакто на момичетата им е позволено да излизат сами навън. Може пък още да е твърде рано.

– Твърде рано? Или пък твърде късно! През цялото това време трябваше да са в училище, но не ходеха. Представи си колко са изостанали и сега, вместо да наваксват, ти ги държиш вкъщи и ги караш да търкат подовете! По улиците винаги ще има идиоти, които ще им говорят какви ли не и ще ги гледат как ли не. Бъди

уверена! И ако спиращ момичетата заради тях, значи с нищо не се различаваш от талибаните, дето затвориха училищата им.

Шалà и Паруин размениха бързи погледи.

– А какво да правя? Хасиб, братовчедът на Ариф, рече, че...

– Хасиб? Тази малоумник с неговите словоизлияния – тромави и несмислени като руски танк? И ти вземаш решения относно децата си въз основа на нещо, казано от Хасиб? Сестрице, имах по-високо мнение за теб.

Безсилна да намери отговор, майка-джан оскърбено замълча и разтърка слепоочията си.

– Тогава остани, докато Ариф се прибере, и сама му кажи какво мислиш, че трябва да сторим!

– Да съм споменала, че си тръгвам? – отвърна хладно халà Шаймà. Опря една възглавница на стената и облегна неравния си гръб на нея. Прегърнахме се. Татко-джан не понасяше намесата на халà Шаймà и беше толкова откровен, колкото и тя самата.

– Трябва да си пълен глупак, ако мислиш, че за момичетата е по-добре да гният вкъщи, отколкото да научат нещо в училище.

– И ти не си ходила на училище, пък виж колко си оправна – пошегува се татко-джан.

– Имам повече ум в главата си от теб, инженер сахиб.

Удар под пояса. След гимназията татко-джан искал да учи инженерство, но не се класирал заради ниската си диплома. Вместо това един семестър посещавал някакви общообразователни курсове, а после зарязал и тях и започнал работа. Сега държеше работилница за поправки на стара техника и макар да беше много добър в онова, което правеше, все още таеше горчивина, че не е станал инженер – много уважавана от афганистанците професия.

– Проклетата да си, Шаймà! Махай се от къщата ми! Това са моите дъщери и няма да слушам никаква недъгава да ми казва какво да правя с тях!

– Е, тази недъгава има предложение как да разрешиш проблема си – ти си запази безценната гордост за себе си, а пък момичетата нека се върнат на училище.

– Забравì. И се махай, за да не ми се налага да те гледам повече. Райсà! Къде ми е вечерята, по дяволите?

– Предложение ли, Шаймà? – скочи майка-джан, нетърпелива да чуе какво ще каже сестра ò. В крайна сметка наистина я ценеше. Най-често Шаймà беше права. Набързо пригответи блюдо с храна и го отнесе на татко-джан, който сега се взираше с празен поглед навън през прозореца.

– Райсà, забрави ли онази история, която баба ни разказа? Забрави ли баба Шекибà, биби* Шекибà?

– А, тя ли? Да, но как тя ще помогне на момичетата?

– Тя удовлетворила изискванията на семейството си и се превърнала в онова, което то избрало за нея. Удовлетворила изискванията на царя и се превърнала в онова, което той избрал за нея.

– Царят – намръщи се татко-джан. – Твоите истории стават все по-объркани всеки път, щом си отвориш гадната уста.

Халà Шаймà не обърна внимание на коментара му. Беше чувала и по-злгъчни забележки.

– Настина ли мислиш, че същото ще споходи и нас?

– На момичетата им трябва брат.

Майка-джан погледна настрани и въздъхна разочаровано. След раждането на Шалà неспособността ò да зачене син беше болезнена тема. Не очакваше и тази вечер да бъде превърната в обект на всеобщото внимание. Опита се да отбегне погледа на татко-джан.

– Това ли дойде да ми кажеш! Че ни трябва син! Не мислиш ли, че съм наясно? Ако сестра ти беше по-добра съпруга, може би щях да имам син!

– Престани да дрънкаш и ме остави да се доизкажа.

Но тя не се доизказа. Само започна. В онази вечер халà Шаймà начена разказа за моята прапрабаба, Шекибà. История, която не бях чувала по-рано. И която преобрази живота ми.

* Биби, бобà – общоприето обръщение към баба или по-възрастна жена. – Б. пр